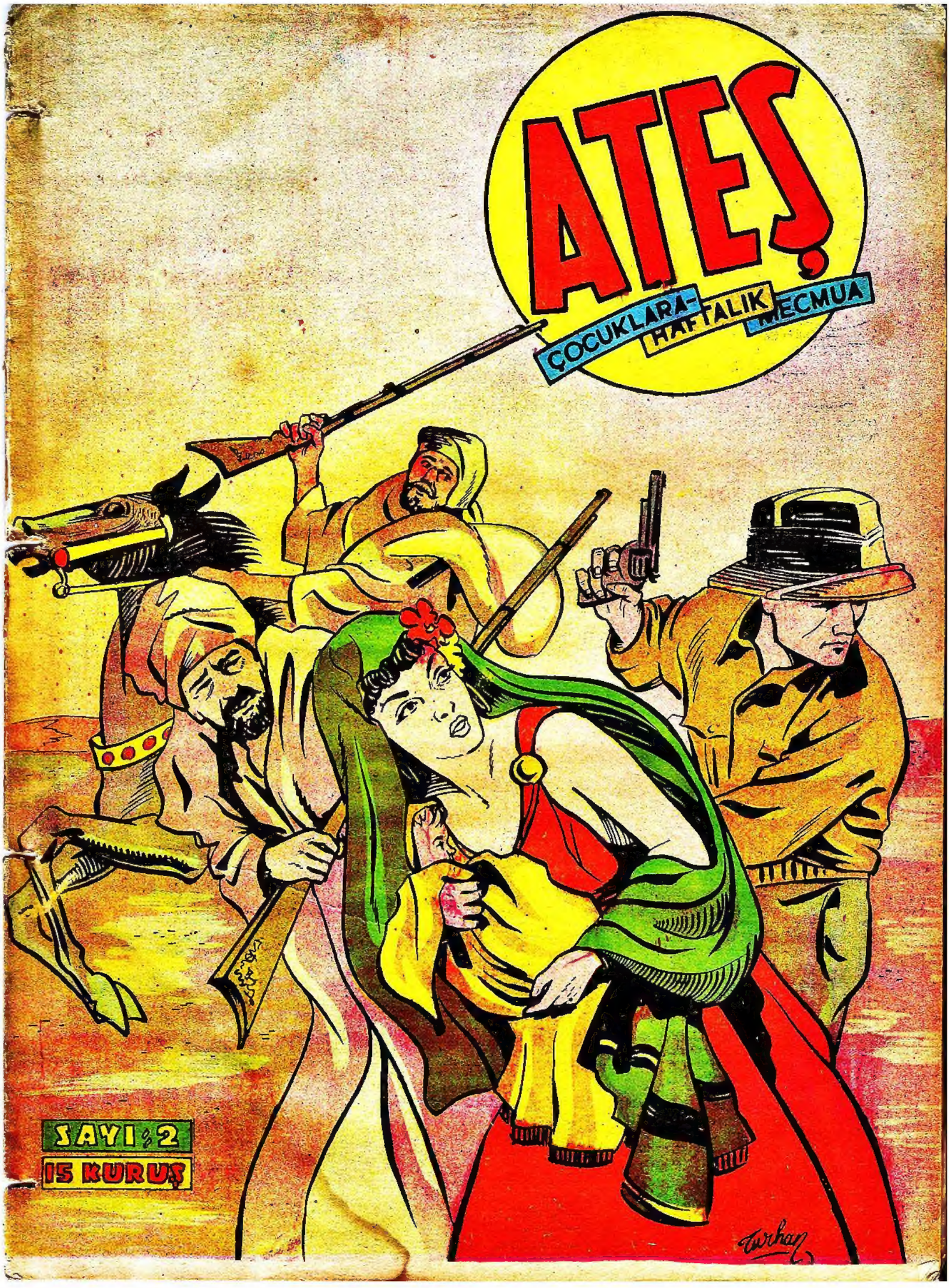
ATEŞ
ÇOCUKLARA
HAFTALIK
MECMUA
SAYI: 2
15 KURUŞ
Turhan

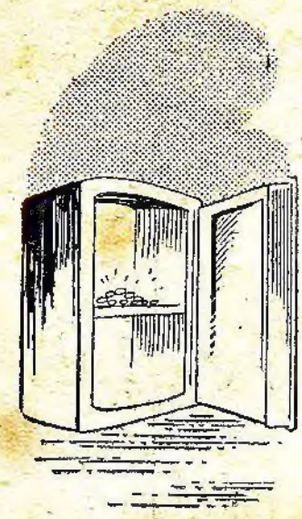

KATİL KİM?

Duvardaki tablo, yere düşmüştü. Arkasındaki demir kasa kırılmış, içi soyulmuştu...

İkinci şube müdürü, sigarasını tablaya bastırdı.

— Tahkikatımız bitti Reşat bey, dedi. Hırsız, yarın akşama kadar yakalanır sanırım.

Ev sahibi Reşat Bilir, gülümsiyerek ellerini oğuşturdu.

— Çok teşekkür ederim. Epeyi ipuçları elde ettiniz galiba?

— Şimdilik hiç birşey.

— Hiçbir şey mi?..

— Evet. Fakat yarın akşama kadar, lûtfen sabredin..

★

Reşat beyin anlattığına göre, kasada inci bir gerdanlıktan başka birşey yoktu. Gerdanlık karısınındı ve kıymeti onbeş bin lira idi. Hırsızlık gece yapılmıştı. Uşak hafif bir gürültü duyarak uyanmış, hemen dışarı çıkmış, karşıda, oda kapısının açık olduğunu görmüş, içeri girince de, kasayı bomboş bulmuştu... Ortalıkta, kimse yoktu...

★

Ertesi gün köşkün kapısı çalındı. Kapıyı Reşat bey, kendisi açtı. İkinci şube müdürü ile bir sivil memur, içeri girdiler. Kasanın bulunduğu odaya çıktılar. Şube müdürü cebinden bir pertavsız çıkardı.

— Müsaadenizle Reşat bey, dedi. Dün akşam yarım kalan tahkikatımı tamamlıyacağım.

O sırada, telefon çaldı. İkinci şube müdürü, elini masanın üzerindeki telefona uzattı. Ahizeyi aldı.

— Allo... Evet... Nasıl olmuş?. Peki... Bekliyorum..

Telefonu kapadı. Recai beye döndü.

— Gözünüz aydın, dedi. Hırsızı üzerindeki gerdanlıkla beraber yakalamışlar...

Reşat bey yerinden fırladı.

— Nasıl?!. Yakalamışlar mı?... diye bağırdı. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, siz...

— Bana teşekkür etmeyin, memurlara edin. Onlar yakalamışlar. Ben, burada, karşınızda duruyorum. baksanıza...

— Ne vakit yakalamışlar.

— Birkaç dakika evvel... Bütün merkezlere haber vermiştik. Memurlar seferber oldular. Hepsi bölgelerindeki insanları tanıyorlardı. Motosikletli bir polis, tenha sokaklardan saklanarak yürüyen bir adam görüp yakalamış. Üstünü aramışlar, gerdanlığı bulmuşlar... Şimdi adamı buraya getirecekler...

İkinci şube müdürü, elindeki adese ile kasanın önünü, yerleri, masanın üstünü dikkatle muayene etmeğe başladı. Bazı şeyleri cebinden çıkardığı küçücük cetvelle ölçüyor, yanındaki memura numaralar yazdırıyor, sonra kâğıdı alıp birçok hesaplar yapıyordu.

Yarım saat kadar böyle devam etti. Şube müdürü, işini bitirince:

— İsterseniz şimdi oturup konuşabiliriz Reşat bey, dedi. Her işimiz bitmiştir. Zira hırsız da nerde ise gelir.

Oturdular. Ev sahibi, bir sigara ikram etti. Kapının önünde bir polis otomobili durdu. İçinden bir memurla eli kelepçeli bir adam indi... Şube müdürü penceredn işaret etti.

Köşkün uşağı kapıyı açmıştı. Hırsızı yukarı çıkardılar. Çok iri, vahşî bakışlı, hayvan gibi bir adamdı. Yürürken topallıyordu. İkinci şube müdürü:

— Söyle bakalım, gerdanlığı sen mi çaldın? dedi.

Adam homurdandı.

— Hayır, ben çalmadım. Ben burasını bilmiyorum bile...

— Yalan söyleme. Bak şu pencereden odaya girdin. Herkes uyuyordu. Hiç ses çıkarmadan yavaşça kasanın bulunduğu yere gittin. Tabloyu indirdin. Kasayı kırdın. Gerdanlığı çaldın. Daha başka şeyler de çalmak istiyordun. Önce tabloyu yerine astın, Fakat iyi asamamıştın. Tablo yere düştü, gürültü oldu. Sokak kapısından kaçmak istedin. Oda kapısını açıp dışarı çıktın. Uşağın uyanmış olduğunu gördün. Hemen geri döndün. Ona görünmeden pencereden atladın. Fakat aceleyle ayağını incittin. İşte bu da senin çok uzaklara kaçabilmene engel oldu. Yakayı ele verdin...

Adam, yine homurdandı:

— Hepsi yalan! Ben burasını bilmiyorum...

Şube müdürü, hırsızı getiren memura sordu:

— Gerdanlık yanınızda mı?

— Evet.

— Onu bana verin, adamı cezaevine götürün.

Memur, dört köşe bir kutu uzattı. Adamla beraber odadan çıktı.

Reşat bey, sevinçle kutuya bakıyor:

— Size nasıl teşekkür edeyim diyordu.

Şube müdürü, bir sigara daha yaktı.

— Bayanı görebilir miyim efendim? diye sordu.

— Tabii... Şimdi gelecek... Siz buyurun oturun. Bir kakao içer misiniz?

Bayan Bilir, spor bir kıyafetle kapıdan girdi. İkinci şube müdürüne elini uzattı. Sonra:

— Size ölünceye kadar minnettar kalacağız. dedi.

Şube müdürü, ayağa kalktı.

— Rica ederim bayan Bilir, dedi. Biz vazifemizi yapıyoruz... Gerdanlığınızı görünce tanırsınız, değil mi?

— Tabii!. Tanımaz olur muyum?

Müdür, kutuyu uzattı. Bayan kapağını açınca elinde olmıyarak haykırdı.

— Evet, benim gerdanlığım!. İşte yirmi bir tane inci, iki tarafında elmaslar... Bak Reşat, benimki değil mi?..

Şube müdürü, gerdanlığa daha bakmamıştı. Bayana doğru ilerledi.

— Sizden bir ricam var, dedi. Bu gerdanlık bir iki gün bende kalacak. İsterseniz senet vereyim...

— Hayhay buyurun. Senet vermek ne demek? Kaç gün isterseniz kalsın.

(Devamı S. 11 de)

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK DERGİ

Çarşamba Günleri Çıkar
Sayısı 15 kuruştur.
SAYI: 2, CİLT: 1, YIL: 1
1 Ekim 1952

Çıkaran:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ
Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR
Adres:
İstanbul - Cağaloğlu, Türbedar sokak, No. 16
Yazı İşlerini Fiilen İdare Eden:
Mes'ul Müdür:
NAZMİ ÜNVERDİ
Teknik Sekreter:
TURHAN ŞİMGA
Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ MATBAASI
Dizgi ve tertip:
İSTANBUL MATBAASI

Polis Hafiyesi

YAZAN: TURHAN ŞİMGA

Banliyö treni oldukça tenha idi. Önümde ilerleyen ve sonra sağ tarafta ki boş bir kanapeye oturan gencin karşısında yerleştim.

Kanapeye oturduktan sonra şöyle bir etrafa bakan genç, koltuğunun altındaki kitabı açıp okumağa başladı.

Karşısında benim bulunduğumdan habersiz kendisini romana kaptırmıştı.

Şakaklarından itibaren hafifçe inen sakalı çenesinde sivrilip nihayete eriyordu. Gözlerinde de gözlük vardır.

Trenin âni sarsılması sebebiyle göz göze gelmemizden istifade ederek:

— Okuduğunuz zabıta romanı galiba? diye sordum. İsminden anladım da..

— Evet, son derece heyecanlı bir roman.

— Zabıta romanlarını çok seviyorsunuz herhalde.

— İnsanın zekâsını işlettiği, muhayyilesini genişlettiği için severim.

Muhatabım okumasına devam edecekti ama, buna fırsat vermeden konuştum.

— Romanlardaki vak'alara inanıyor musunuz?

Omuzlarını kaldırıp, sağ elini bir kaç kere sallayıp:

— Yook canım, dedi. Ekserisi uydurma ve muhayyile yaratması! İçlerinde akıl almıyacak derecesinde olanlarına rastladım. Böylelerinin uydurma olduklarını anlamak için polis olmağa hiç de lüzum yok.

Gencin son sözleri üzerine kendimi gayri ihtiyarî topladım. Bir polis karşısında ihtiyatlı konuşmak lâzımdı. Sesinin tonunu değiştirmeden:

— Demek zâtıâliniz polissiniz? de dim. İsminiz?

Polis olduğunu söylemek fırsatını verdiğimden dolayı memnun kalmıştı. Kendisini:

— Efendim, meşhur dedektif Demirin muavini Erdoğan diye takdim etti.

— Evet, hakikaten çok heyecanlı ve tehlikeli bir mesleğimiz var. Aynı zamanda bütün azamızın işlemesi icabediyor. Vücudumuz kadar kafamız da yoruluyor.

— Sizi en fazla hangi vak'alar üzüyor?

Dudağını büktü:

— Vallahi bu hususta bir ayırma yapmak pek mümkün değil ki!

Sözü, hırsızlık ve soyguculuk bahsine intikal ettirmek istiyordum.

— Bazı vak'aların önüne geçmek mümkün, bazılarının ise imkânsız değil mi?

— Nasıl, anlıyamadım?

— Meselâ bir cinayete evvelden mâni olunamaz, fakat bir mağazanın, bankasının taraçasına çıkıp da burada bulunan ışık penceresinden içeri girilirse, dar bir koridorla karşılaşılır. Koridorun solundaki odanın içinde alârm tertibatının merkezi vardır. İşte çok usta bir el bu alârm tertibatını tahrip edebilirse hiçbir mesele kalmaz. Diğer işler çocuk oyuncağı gibidir. Kasadaki paraları alabilmek de artık adi kasa hırsızlarının başarabileceği basit şeylerdir. Yalnız burada çok usta el demekteki maksadım, bir alârm tertibatının nasıl tahrip edileceği hakkında bilgiye sahip olmaktır.

Belki genç adamla bir müddet daha konuşacaktık ama, tren Fıoryaya geldiği için ayağa kalktım, konuşa konuşa iyi bir yolculuk yaptığım için kendisine teşekkür ederek ayrıldım.

Trenden iner inmez ilk işim istasyondan, Sirkeciye dönüş treninin saatini öğrenmek oldu.

Çünkü vakit geçirmeğe gelmezdi.. Sayın sivil polis henüz çok genç olduğu için karşısında, makyaj yaptığından dolayı hakiki çehresi tanınmayan bir kasa hırsızının bulunduğunu bilmeden (....) bankasının nasıl soyulabileceğini anlatmıştı. İki gün sonra gazetede bankanın soyulmuş olduğunu okuyunca herhalde bir daha böyle hatalar yapmaz diye düşünerek, plânımı kurmağa, yapılacak işleri sıraya dizmeğe başladım.

M. Turhan ŞİMGA

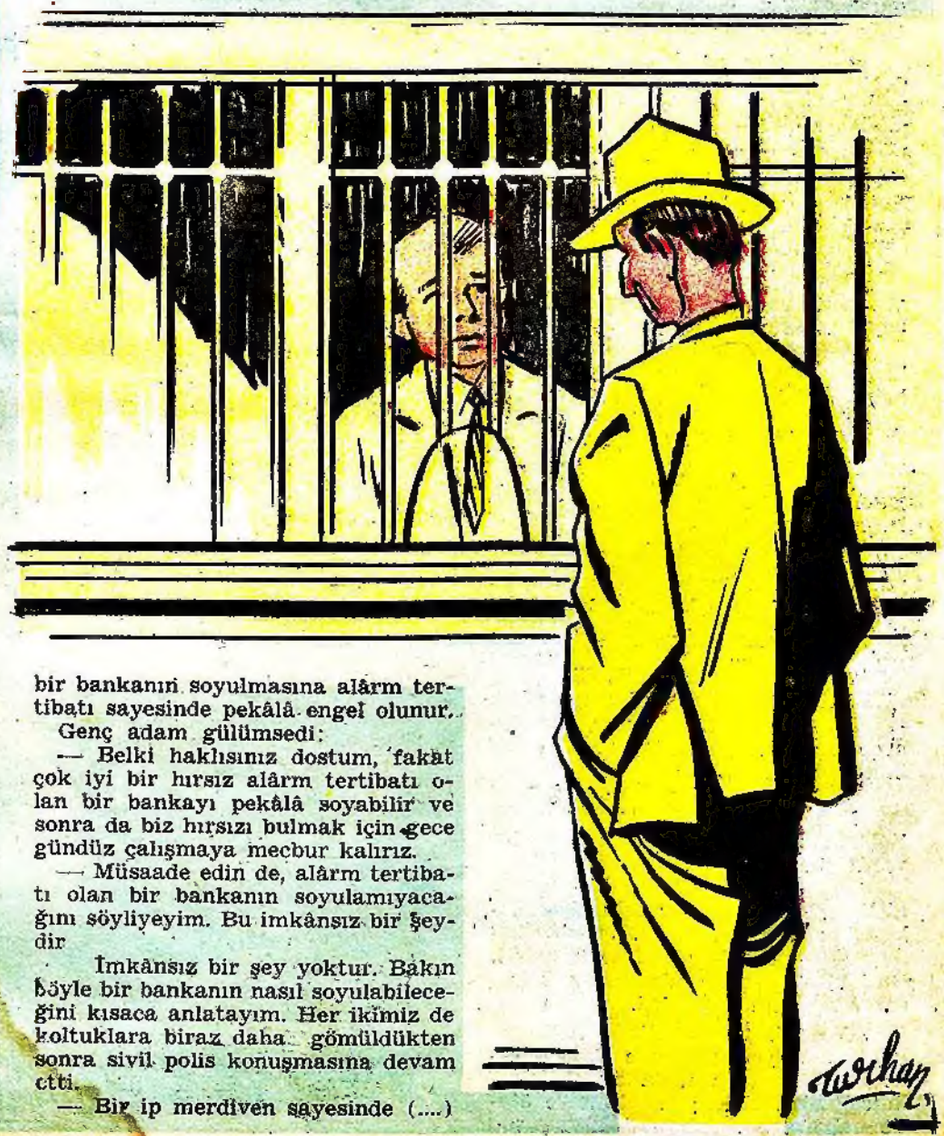

bir bankanın soyulmasına alârm tertibatı sayesinde pekâlâ engel olunur.

Genç adam gülümsedi:

— Belki haklısınız dostum, fakat çok iyi bir hırsız alârm tertibatı olan bir bankayı pekâlâ soyabilir ve sonra da biz hırsızı bulmak için gece gündüz çalışmaya mecbur kalırız.

— Müsaade edin de, alârm tertibatı olan bir bankanın soyulamıyacağını söyliyeyim. Bu imkânsız bir şeydir

İmkânsız bir şey yoktur. Bakın böyle bir bankanın nasıl soyulabileceğini kısaca anlatayım. Her ikimiz de koltuklara biraz daha gömüldükten sonra sivil polis konuşmasına devam etti.

— Bir ip merdiven sayesinde (....)

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

(Birinci sayının hülâsası)

Arsen Lüpen'in İstanbula geldiği Emniyet Müdürlüğünce öğrenilir. Bu haber yalnız İstanbulda değil bütün memlekette bomba tesiri yapar. Banka lar, büyük şirketler ve polis bu müthiş hırsıza karşı tertibat alırlar. Meşhur polis hafiyesi Mehmet Rıza hükümet tarafından tekrar vazifeye çağırılır.

Bir gün müthiş bir vak'a olur... Kurtuluşta oturan rençber ustası Yorgo bir akşam bazı kimseler tarafından zorla meçhul bir eve götürülür. Evde bir duvarın içinde başına kadar sıva ile örtülmüş bir kadın vardır. Adamlar ustaya bu duvarı kadının üstüne örmesini emrederler.)

✶

— Bunlar senin üstüne vazife değil... Sen duvarı iyice örtersen bu kadın orada havasızlıktan, açlıktan boğulur, ölür. Biz onu tabanca, yahut bıçakla da öldürebilirdik. Fakat birinden ses, öbüründen de kan çıkar. Boğulsun daha iyi, daha temiz. Hem cenazesi de bulunmaz. Kimse onun bu duvar içinde olduğunu anlayamaz.

Duvarcının hâlâ aklı yatmadığını görünce maskeli adam cebinden bir bıçak çıkardı:

— Haydi, dedi, yoksa ikinizi de beraber bıçaklar, bu duvarın içine kapar, iyi kötü sıvayı biz yaparız.

Yorgo tehlikeyi anlamıştı.

Yıkık duvarın altında bir fıçı sıva, harç, kireç, fırça, mala ve kazma vardı. Duvarcı bütün cesaretini topladı, gerildi, makina gibi, korkunç işini yapmağa başladı. Evvelâ duvarın beceriksiz sıvanan kısımlarını yıktı, yeniden yaptı, çalıştı, çabaladı, kadının başına kadar geldi, bir aralık gözü zavallının yüzüne ilişti. Tir tir titredi... Güzel kadının yüzü üstüne cehennem taşı dökülüyormuş gibi korku ve ıztırapla buruşuyordu.

Başından ayrılmıyorlar, sessizce yaptığı işe yakından ve dikkatle bakıyorlardı.

Bir tanesi — Haydi, cesaret dedi

Duvarcının yüzü kurşun rengi bağlamıştı. Alnında soğuk bir ter vardı. Dizlerinin bağı çözülüyordu.

Söz söyliyen adam bir dolaba gitti, açtı, içinden bir rakı şişesi çıkararak Yorgoya uzattı. Duvarcı hemen şişeden birkaç yudum dikmişti. Bu içki olmasaydı, adamcağız heyecanından yere düşecekti.

Biraz kendine gelince tuğlaları eline aldı, yerleştirmeye devam etti. Gittikçe daha fazla soluyan kadıncağızdan birkaç santimetre ötede çalışıyordu. Aman Allahım, son tuğlayı da koyduktan sonra bu baş artık görünmez olacak, zavallı kadının vücudu ortadan kalkacaktı. Sıvaların içinde, her tarafı sımsıkı bağlı, ağzı tıkalı olduğu halde kadıncağızın şimdiden kıvrandığı farkediliyordu. Duvarcı acele etmeğe başladı, son tuğlayı koyacağı zaman kadının ağzından güç belâ birkaç söz çıkmıştı. Ses o kadar boğuk ve alçaktı ki bu sözleri ancak Yorgo duyabildi. Kulak vererek şu kesik heceleri kapabildi:

— Mars... Vayı.. Hrist.. dürt.. ni.. viyor.. ni.. tarınız... Hrist...

Fakat üç maskeli adam ona daha ziyade yaklaştıkları için Yorgo son tuğlayı da hemen koyup duvarı kapamıştı.

Artık, zavallı kadın, duvarın içinde tamamile kapalı kaldı.

Sıvayı ve badanayı yaptıktan sonra Yorgo dayanamamış, hemen yere düşüp bayılmıştı.

Ayıldığı zaman kendini aynı otomobilin içinde buldu. Etraftakiler aynı tedbirleri almışlardı: Ağzını tıkamışlar, gözlerini, kollarını ve ayaklarını bağlamışlardı.

Ne kadar zaman geçtiğini gene anlamadan otomobil durdu.

Duvarcıyı şiddetle otomobilden yere yuvarlamışlardı.

Bir ses kulağına fısıldadı:

— Evine yakınsın. Fakat biraz dur da öyle git. Hele bizim tarafa bakayım deme..

Aynı zamanda biri gözünün, öteki de ellerinin ve ayaklarının bağını çözüyordu. Pek az sonra motör gürültüsünü ve otomobilin uzaklaştığını duydu.

Herifler yalan söylememişlerdi: Yorgo sokağının köşesindeki viranelikte idi. Ayağa kalktı ve deli gibi evine koştu. Kapısının önünde karısı ve çocuğu onu bekliyorlardı. Kadın bağırarak rumca şunları söyledi:

— Neredesin? Meraktan öldüyoruz, saat on bire geliyor, niçin beni dinlemdin de o fena herifle gittin?

Kocası, kendini kudurmuş dalgalar arasından kıyıya atar gibi eve girdi, kısık bir sesle:

— Sus; şus ah, bilsen bilsen...

Dedi ve bir sandalyanın üstüne çöktü.

Karısı ve çocuğu, üstü başı darmadağınık, yüzü morarmış, güçbelâ nefes alan Yorgoya hayret ve dehşet içinde bakıyorlardı. Kadın:

— Ne oldu? Söyle, dedi.

Kesik, dağınık, intizamsız, kopuk cümlelerle duvarcı başından geçenleri anlattı ve karısı bayginlıklar geçirirken Yorgo ayağa kalktı:

— Ben polise gidiyorum, dedi.

— 2 —

Koşa koşa karakola gitmişti.

Soluk soluğa vak'ayı nöbetçi komisere anlattı.

Zabıta memuru hemen müdüriyete haber verdi. Nöbetçi müdürler de polis müdürünün evine telefon ettiler. Yarım saat içinde otomobillerle polis müdürü, şube müdürleri, Mehmet Rıza, Yorgo birçok memurlar Galatasaray merkezinde toplandılar. Teftişte veya istirahatte bulunan bütün kuvvetler oraya çağırılıyorlardı. Kısa bir zaman içinde büyük bir polis kuvveti seferber olmuştu.

Merkezin içi o zamana kadar görülmedik bir kalabalıkla dolup taşıyordu.

Memurin odasında polis müdürü Yorgoyu bizzat sorguya çekmek istedi. Fakat duvarcının ona verdiği malûmat çok eksik ve karışıktı. Hiç bir esas elde edilemiyordu. Polis müdürü, Yorgoyu sorguya çekmesini Mehmet Rızadan rica etti:

Eski polis hafiyesi, fevkalâde vak'alardaki diriliğini bularak:

— Haydi bakalım, usta, dedi, iyi düşün, iyi hatırla, o maskeli adamların yaşları hakkında aşağı yukarı bir şey söyle... Ne dediklerini birer birer, iyice aklına getir... Her sözün bizce bir kıymeti var.

Duvarcı, heyecanından, gördüklerini, bildiklerini adamakıllı unutmuştu. Hâlâ, çenesi titriyordu. Fakat, gene de, o korkunç facianın olup bittiği yer hakkında tafsilât verdi. Bir salon... öyle ya.. eşyasına bakılırsa bir salon.. Duvarda halılar, köşeleri kırmızı, örtüsü mor çiçekli halılar.

— Peki.. Ya kadın? Kadın ne halde idi?..

— Yalnız saçları ve yüzünün bir tarafı görünüyordu. Başında sargı gibi bir şey vardı. Ah.. güzel kadın, memur bey, taze kadın.. Saçları postoleni?.. Kum kumral, bir gözü dı-

şarı uğramıştı.. Siyah gibi geldi bana. Boynunun derisi beyaz, çok beyaz, nah, şu kâğıt gibi.

— Yaşıyordu ha?..

— Evet hem de sesli sesli soluyordu. Duvarı bütün bütün kapatacağım zaman baktım ki ağzı bir tuhaf buruşuyor; anladım ki bir şeyler söyliyecek.. Yavaşça şu sözleri duydum, işte bunları ölünceye kadar unutmam: Mars.., vayı... Hirst.. Dürt.. ni.. viyor.. ni.. Tarınız.. Hrist.., dedi.

Mehmet Rıza hemen bu sözleri dikkatle not etti.

Polis müdürü heyecanla bağırdı:

— Biz bu kadını bu gece kurtarmalıyız. Yarın sabaha kadar yetişsek gene bir şeydir.

Sonra Mehmet Rızaya dönerek:

— Bu işde Arsen Lüpenin parmağı var mıdır, ne dersin? diye sordu.

Eski polis hafiyesi şiddetle başını sallıyarak..

— Kat'iyen... dedi, ne Lüpen ne Cingöz bu alçaklığı yapmazlar.. Belki dolayısile bir alâkaları olabilir... Felâkete bakınız ki tam Arsen Lüpenle uğraşacağımız günlerde polisin başına bu iş çıktı. Halk çok heyecana düşecektir.

Polis müdürü ayağını yere vurarak:

— Çok; diye bağırdı. Birbiri üstüne iki büyük mes'uliyet yüklenmiş oluyoruz. Ahali zaten bu Arsen Lüpen musibeti yüzünden heyecana düştü; bu da üstüne tuzla biber.

İkisinin de hakkı var: Bu müthiş cinayetin yalnız İstanbul değil, bütün memleket halkını telâşa vereceğine şüphe yoktu. Hele polis müdürü; bu zavallı kadının henüz sağ ve bir duvarın içinde kapalı olduğunu düşündükçe yerinde duramıyor, odayı boydan boya dolaşıyor, merkez memuruna emir veriyordu:

— Bütün merkezlere telefon ediniz. Kaybolan bir kadın için müracaat var mı, sorunuz. Yoksa her merkez mahallelerde tahrikat yapsın ne zaman bir şey öğrenirse bize haber versin.

Polis müdürü, her merkezden telefon açıldıkça, memurun verdiği emirleri kâfi görmüyor, bizzat telefon başına geçerek gayet şiddetli ve kestirme talimat veriyordu.

Odadaki şube müdürü ve muavinleri, başmemurlar, birbirlerile fısıldaşarak fikir teati ediyorlardı.

Bundan birkaç sene evvel bir otelin duvarı içinde bulunan eski bir insan cesedi istisna edilirse İstanbul şimdiye kadar böyle vak'a görmemişti. Kadının o esnada henüz sağ fakat ele geçmezse muhakkak bir ölüme mahkûm olması emniyet memurlarının heyecanını son derece artırıyordu. Kimdir bu kadın? Hangi evin duvarına gömülmüştür? Bu ev, bu konak nerede olabilir?. Beyoğlunda mı? Şişlide mi? Daha uzak yerlerde mi? Yoksa şu arka sokakta, yakın bir yerde mi? Maskeli herifler kimler? Bütün o siyah sakallı adamdan otomobil ve saire tertibatından maksat nedir? Kadının ölümünden ne bekliyorlar?

Odada herkesin sinirleri gerilmişti.. Kabil olup da bir iki saat içinde İstanbulun bütün büyük evlerine girilse, bütün duvarları yıkılsa bu cesedi meydana çıkarmak, belki de zavallı kadını kurtarmak işten bile değildi. Fakat her eve nasıl girilir? Vakit mi, adam mı yetişir? imkânsız bir şey olduğu halde bütün memurlarda İstanbulun evlerini bir hallaç pamuğu gibi silkeliyerek bu alçakça cinayeti meydana çıkarmak ihtirası vardı. Bütün gözlerde vazife aşkı ve sonsuz merak, nefret, enerji tutuşuyordu.

Yalnız Mehmet Rıza çok sakindi. Elindeki not defterine dikkatle saplanan gözleri dalıyor, sonra duvarcı Yorgonun bütün vücudu ve elbisesi üzerinde geziniyordu. Bir aralık kaşları çatıldı. Hafifçe doğrulmuştu.

— Usta Yorgo dedi, biraz yaklaş bakayım?

Duvarcının sarı keten ceketinin sağ kolunda boydan boya nefti renkte bir yağlı boya lekesi görmüştü. Buna yakından ve dikkatle baktı:

— Bu leke taze... diye mırıldandı, gündüz çalıştığın işde boya var mı? Sen ceketinde böyle bir leke olup olmadığını bilirsin.

Yorgo hemen ceketini çıkararak sağ koluna bakmıştı:

— Hayır... dedi, bu lekeyi şimdi görüyorum. Akşam üstü yoktu. Çünkü ben gündüz temelde çalıştım. Daha boyaya çok vakit var..

Mehmet Rıza parmağını lekenin üstüne bastırarak:

— Belli dedi, çok taze.. Otomobilin içinde boyanın münasebeti yok. Bunu ya gittiğin binada aldın; yahut seni evinin köşesindeki viraneye bıraktıkları zaman yerde henüz dökülmüş bir yağlı boya vardı. Bu ikincisi de olamaz. Çünkü iplerini kesmek için seni yere yatırmışlar, esvabının arkasında da bu leke olmak lâzımdı. Halbuki sen bu boya lekesini bir yere kolunu sürterek almışsın. Kadını duvara gömdüğün odanın içinde boya var mıydı?

Yorgo düşündü ve mırıldandı:

— Hayır.. hiç boya yoktu. Hayır.. Yalnız kireç, harç..

Polis müdürü ve bütün diğer memurlar ceketi elden ele gezdiriyorlardı. Mehmet Rıza ayağa kalktı. Yorgonun karşısında durarak:

— Usta dedi, iyi düşün, otomobil o evin önüne gelince senin iplerini otomobilin içinde mi kestiler, dışarda mı?

— Dışarıda?

— Dışarıda seni bir yere yatırdılar, iplerini kestiler; sonra taş merdivenlerden kendin yürüyerek çıktın, değil mi?

— Evet.

— O merdivenlerin bulunduğu yer sokak mıydı? Rüzgâr esiyor muydu?

— Sokaktı, daha kapıdan içeriye girmemiştik.

(Devamı var)

Bir BİSİKLET,

Bir RADYO,

Üç FOTOĞRAF MAKİNASI,

Beş KOL SAATİ,

Elli DOLMA KALEM

ve

Bin adet muhtelif kıymetli hediye kazandırmak fırsatını veriyoruz.

Bu güzel ve zengin hediye kur'amıza bütün okuyucularımız katılabileceklerdir. Bunun için okuyucularımıza kupon toplamak gibi bir külfet de yüklemiyoruz. Ancak 10 uncu sayımıza kadar her sayıda bilhassa ufak bir yanlışlık yapılacaktır. Bu yanlışlık hikâyede, romanların birinde veya resimli tefrikalarda olabilir. 10 uncu sayımızdan sonra bu 10 yanlışı bir mektupla bize bildiren okuyucularımıza kur'amıza katılmak için bir numara verilecektir.

Okuyucularımıza çok dikkatli olmalarını hatırlatır, şimdiden kendilerine iyi şanslar dileriz.

MANDRAKE

PRENSES DARAN ŞAŞIRMIŞ, MANDRAKEYE BÜYÜK BİR HAYRANLIKLA BAKIYORDU.

APTULLAH TA FENA HALDE KIZMIŞTI.

DÖĞÜŞ BAŞLADI..

TULA ALTTA KALMAK İSTEMEDİ.

APTULLAH İLE TULA BOĞUŞUYORLAR.

DIVARA DAYA ŞUNU. ONA KENDİ İLACINI İÇİREYİM!

APTULLAH TULAYI ALTETTİ..

APTULLAH TULAYI DUVARA DAYADI.

BİR DAHA BIÇAK KULLANMAĞA TÖBE ETSİN!

MANDRAKE BİR EL İŞARETİ YAPTI, BİR ÇOK BIÇAK TULANIN ETRAFINA SAPLANDI.

BU DERS ONA YETER SANIRIM, DEĞİL Mİ PRENSES? GALİBA BU RAVAK'IN ADAMLARINDAN BİRİ..

HAYIR.. BİLMEM.. BELKİ DE..

ARKASI VAR

CESSUR KOVBOY BUJK JONES

DEHŞET DOLU BÜYÜK CASUS ROMANI:

VATANSIZ CASUSLAR

Yazan: NİYAZİ AHMET

(Birinci sayının hülâsası):

Korede bulunan Türk Birliğinden Halit Onbaşı, Amerikan gazetecisi Harri ile arkadaş olur. Bir gün komünistler tarafından tamamen yakılmış bir kasabaya girdikleri sırada harabeler arasında bir kadına rastlarlar. Gazeteci Harri pejmürde kılıklı kadını derhal tanır. Bu, kimin hesabına çalıştığı belli olmıyan, meşhur Japon casusu Saki'dir. Harri, Halit onbaşıya hemen bu kadını yakalayıp sorguya çekmesini söyler. Halit onbaşı da Harrinin dediğini yapar.)

★

— Bir casus kadın adını nasıl gizlemez diye hayret ediyorsunuz.

— Fakat sizin casus olduğunuzu bilmiyorum ki.

Kadın acı acı güldü:

— Asıl casus olacak adam Harridir, amma onu talih gazeteci yapmış. Görür görmez beni nasıl tanıdıysa ben de onu tanıdım. Size de bir çok şeyler söylediğine eminim. Onun içindir ki ben de kendi adımı saklamadım. Doğrusunu isterseniz zaten saklamıyacaktım. Sizden rica ederim, Harriyi buraya çağırınız, hep beraber konuşalım.

Halit Sarıkaya hayretinden kendini alamıyordu. Ne yapacağını şaşırmış bir halde gözünü kadından ayırmadan kapının önünde duran bir ere Harriyi çağırmasını emretti.

Biraz sonra Harri, Halit Sarıkayanın bile tanıyamıyacağı pejmürde bir kıyafetle ve başı önüne iyik homurdanarak içeri girdi. Saki bir kahkaha attıktan sonra:

— Hello Harri, dedi. Neden bu kadar kendini zahmete sokuyorsun, biz her zaman birbirimizi çok iyi tanırız. Neyse şimdi bunları bırakalım. Benim karnım aç, bir yudum da içkini alırsan, gazeteciliği de unuturdi, biliyorsun ya, eski dostuz.

Harri şaşkınlık içindeydi. Burada da Sakinin bir oyununa kurban gitmekten korkuyordu:

— Gene mi beni bir oyuna getirmek istiyorsunuz Saki. Sen ne kadar korkunç bir casussan, benim de o derece yaman bir gazeteci olduğumu unutma. Senin sözlerine inanmamakta haklıyım.

— Haklısın Harri, bana kolay kolay inanılmaz. Fakat beni imtihan etmek gayet kolaydır ve elinizdedir. Evvelâ şu kucağımdaki çocuktan beni anlıyabilirsiniz.

Uzaktan top sesleri gelmeğe başlamıştı. Halit yerinden fırladı. Buradaki vazifesini unutmuş, kadına dalmıştı. Halbuki cephe gerisine telefon ederek ya kuvvet, yahut yaralı varsa nakli için vasıta isteyecekti. Harri ile Sakiyi bir arada bırakarak dışarı koştu. Saki arkasından seslendi:

— Kumandan kumandan.

Halit geri döndü. Saki devam etti:

— Boşuna koşuyorsunuz, yapacak bir şey yok.

Halit yumruklarını sıkarak:

— Demek pusuya düşürüldük.

Saki bembeyaz dişlerini bu yarı karanlık odada pırıl pırıl aksettirerek güldü:

— Şimdiki halde öyle amma, dedi. Bu pusuyu Çinliler aleyhine çevirebilirsiniz.

Halit Harriye dönüp baktı. Koca Ayaşlı, kadınla fazla meşgul olmayı zaten sevmezdi ve bu hâdise âdeta sinirlerini bozmuştu. Saki, Halidin sert bakışlarından düşündüklerini anlamış gibi:

— Bana kızmakta haklısınız. Yalnız inanın ki çok nazik durumdasınız. Beni dinlerseniz, Türk ordusunu büyük bir felâketten kurtarmış olacaksınız, son muvaffakiyetleriniz Çinlilerin ve Rusların asabını çok bozdu. Büyük bir intikam harbine hazırlandılar. Bu gece, her tarafta şaşırtıcı hareketler devam ediyordu. Asıl hücum yarın akşam olacak. Beni dinlerseniz bütün kuvvetleri buraya toplayınız. Karşı tepeleri daha önce siz ele geçirebilirseniz, Çinlilere darbeyi indirmiş olursunuz. Bir ikinci kuvvet de sahil boyunda pusu kursun, Çinliler oradan da bir çıkarmağa hazırlanıyorlar. Yalnız bu söylediklerimi telefonla söylemeyiniz. Adamla haber gönderiniz.

Harri lâfa karıştı:

— Peki neden adam göndereyim?

— Çünkü telefonlarınız dinleniyor.

Halit bağırdı:

— Yalan...

Saki gayet sakindi:

— Öyle mi zannediyorsunuz telefon hatlarınız üzerinde üç Çinli telsizci vardır. Bunlar paraşütle indirildiler. Bu telsizcilerin, muvaffak olamamaları imkânsızdır.

Bu konuşma sırasında idi ki, bir er, elinde küçük bir verici telsiz makinasile yakaladığı bir Çinliyi içeriye getiriyordu:

— Telsiz makinesile haber verirken yakaladım. Üzerime hücum etti. Hançerini sol koluma sapladı amma bir yumrukla onu hakladım, dedi.

Saki:

— Bakın dedi. Talih bana yardım ediyor. Şimdi sözümün doğruluğuna inandınız değil mi? Herhalde bunu da ben tertip etmedim.

Harriye döndü:

— Bir tek kelime daha söylemiyeceğim. Nedir bu insafsızlık Allahaşkına. Size bu kadar hizmet edeyim de bir lokma ekmek vermiyorsunuz. Açlıktan öleceğim.

Harri, uykudan uyanıyor gibi silkindi. Bir torba gibi sarkan pantalonun cebinden çıkardığı iki büyük sandviç'i Sakinin önüne koydu. Saki:

— Ya içki, dedi, bilirsin ki Çin ve Japon batakhanelerinde içkisiz casusluk olmuyor. İçe içe de alkolik oldum artık.

Harrinin de içkiye düşkünlüğü pek fazla olduğundan kıyamıyordu. Bununla beraber Sakinin devamlı ısrarlarına dayanamadı ve ve küçük cin şişesini bu meşhur casus kadına uzattı. Saki bir yudumda son dam-

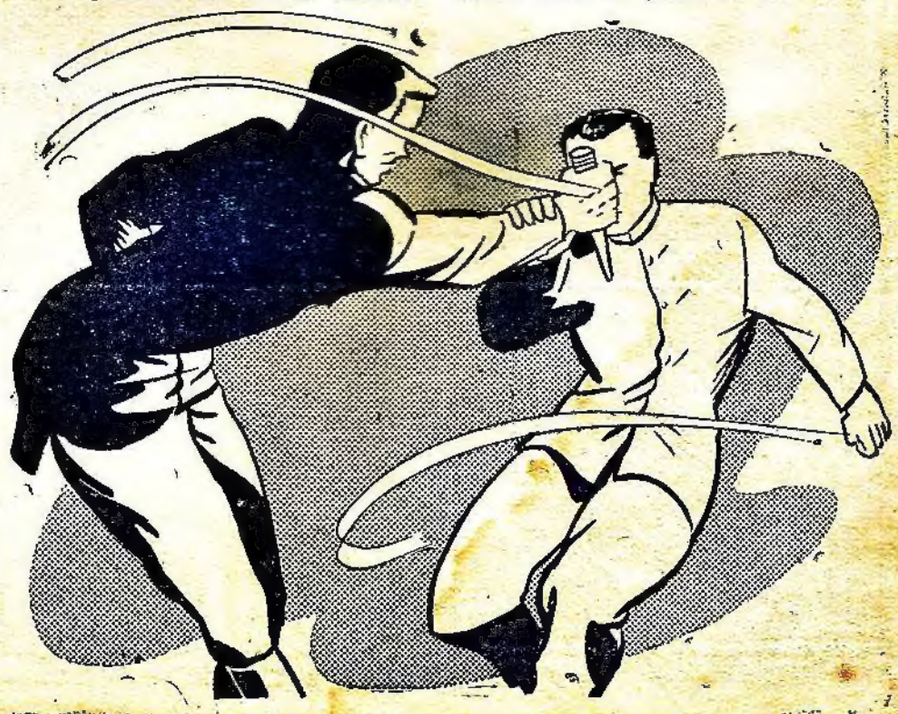

lasına kadar içtikten sonra derin bir nefes aldı. Sonra:

— Çok teşekkür ederim Harri. Biz, daha iyi dost olacağız, yalnız beni anlamıya çalışmanızı rica ederim.

Halit onbaşının bu konuşmalardan canı sıkılıyordu. Sakinin söylediklerini yapmalı mıydı?

Saki:

— Komutan dedi tereddüt etmiyiniz. Benim söylediklerimi yaparsanız zararlı çıkmıyacaksınız. Ben de bugün Çinlilerden intikam almak istiyorum. Anladınız mı... Bütün bunları kendim için, kendi intikamım için yapıyorum. Harriye dönerek: Harri, beni sen daha iyi anlamış bir insansın. Şimdi sırası değil, hikâyemi yani senin bilmediğin son maceramı anlattığım zaman bana hak vereceksin. Bu, büyük, baş döndürücü bir aşkın intikamı olacak.

Hari bir kahkaha atarak

— Yoksa bu kucağındaki çocukda maceranızın kahramanı mıdır?

Saki, bir anda neşesini kaybetmiş, yüzünde izdirabın çizgileri belirmiş, gözleri alev alev parlayarak: (

— Çok iyi anladın Hari. Bu çocuk büyük maceranın yeğâne kahramanıdır. Bu maceramı dinlediğin zaman sen de bana acıyacaksın. Zavallı Ceymisi gözünün önünde gö - rülmemiş ve inanılmaz işkencelerle öldürdüler. Okadar yalvardım ki... İşte şimdi bütün zekâmı, bütün kabiliyetimi Cinlilerin aleyhinde kullanacağım. Öyle projelerim vardır ki ... Yalnız benim size bahsettiklerimi. yani Çinlilere yapacağımız baskın plânını sadece siz ikiniz bilmelisiniz. Çünkü ben daha bir müddet onların casusu olarak vazife görmeliyim.

Halit itiraz etti:

— Bütün bildiklerimi komutanıma söylemeden yapabilir miyim. Biz burada casusluk yapmıyor, harp ediyoruz.

Saki endişeli:

— Harri bari bunları sen idare et. Çinliler benim durumumu öğrenirlerse hiçbir şey yapamayız, mahvoluruz.

Halit onbaşı, bütün hâdiseleri komutanına anlattı ve Sakinin söyledikleri tatbik edilerek Çinlilerden en büyük intikam alınmış oldu. Bu suretle de Sakinin, Çinlilerden intikam almak istediği tahakkuk etmiş oldu. O zaman Saki Harriye:

— Harri dedi. Çinliler benden belki şüpheleneceklerdir, fakat bu şüpheyi gidermek için seni esir alarak onların arasına götürmek istiyorum.

Harri üzerine bir kova buzlu su dökülmüş gibi sarsıldı, rengi sapsarı olmuştu. Sesi titriyerek:

— Anlamadım beni mi götürmek istiyorsun?

— Korkmuyor musun yoksa?

— İkinci bir maceraya atılamıyacağımı pekâlâ tahmin edebilirsin. Hem sen onların elinden sevgilin Ceymisi bile kurtaramadığını söylemedin mi?

— Bunu yapmağa mecburum Harri. Razı olmıyacak olursan zorla olacak. Hem de bu akşam.

— Derhal seni tevkif ettirirm Saki.

— Geç kaldın. Birkaç dakika sonra hepimiz esir edilmiş olacağız. Bunları sana söylemekten maksadım korkmaman içindir.

(Devam edecek)

GARP CEPHESİ

BÜYÜK HARP ROMANI

Katil Kim?

(Baştarafı S. 2 de)

Şube müdürü, gerdanlığı eline aldı. Birdenbire yerinden fırladı. Pencereye koştu. Polis otomobili yeni hareket etmişti. Boğazının bütün kuvvetile bağırdı. Duyuramadı. Otomobil, gittikçe uzaklaşıyordu. Tekrar bağırdı. Yine duyuramadı. Geri döndü...

Bayan Bilir şaşalamıştı.

— Ne oldu efendim? diye sordu.

Şube müdürü, tekrar gerdanlığı eline alıp baktı.

— Hiç, dedi. Aklıma ansızın bir şey geldi de. Polise onu söylemek istedim...

★

Reşat Bilirle karısı, masayı hazırlamak için odadan çıkmışlardı. Reşat bey, kadın gibi yemek pişiriyor, kendi elile pastalar yapıyordu.

Odada yalnız kalan şube müdürü beraber getirdiği sivil memura döndü.

— Bana bak zihni, dedi. Pencereye koşmamın sebebini anladın mı? Gerdanlığa bakar bakmaz sahte olduğunu gördüm. Kadın anlamamıştı. Hemen pencereye koşup hırsızı geri getirtmek istedim. Fakat sesimi duyuramadım. Tekrar kutunun yanına geldiğim zaman, gerdanlık değişmişti. Sahtesi alınmış, yerine aslı konmuştu...

— Hayret!..

— Ben senden daha çok hayret ettim! Gerdanlığı iki dakika içinde, yani ben pencereye koşup geri dönünceye kadar, kim değiştirebilirdi? Odada iki yabancı vardı: Biri bayan, öteki kocası... Bayan Bilir böyle şey yapamazdı. Çünkü o da benimle pencereye koşmuştu. Şu halde gerdanlığı değiştiren, kocasıydı... Yani Reşat Bilir.

Dışarda ayak sesleri duyuldu. Şube müdürü:

— Zihni, dedi. Bir fırsat bulunca, Reşat beyi bahçeye çıkarıp meşgul et. Beni bayanla yalnız bırak...

Bayan Bilir, odaya gelip, ikisini de yemeğe davet etti. Aşağıya inip nefis bir akşam yemeği yediler... Yemekten sonra sivil memur Zihni, Reşat beyi bahçeye çıkmağa mecbur etti. Çiçeklere baktılar. Ağaçları tetkik ettiler. Bu arada şube müdürü, bayandan şunları öğrendi: Karı koca, üç senelik evli idiler. Gerdanlığı kocası hediye etmişti. Gerdanlık, bir sene evvel, Dikran isminde bir kuyumcuya gidip tamir olmuş, orada bir hafta kalmıştı. Dikran, kocasının arkadaşı idi.

Geç vakit, şube müdürü, sivil memurla köşkten çıktılar. Şube müdürünün ilk işi, Dikranın kuyumcu dükkânına bir adam göndermek oldu. Giden adam, bir saat sonra gelip şu haberi verdi:

— Kuyumcu Dikran öldürülmüş, kasası soyulmuştur!.

İkinci şube müdürü, bu haberi duyunca, ertesi sabah erkenden Reşat Bilir'in köşküne koştu. Kapıyı bayan açtı. Şube müdürü yukarı fırladı.

— Pardon bayan, kasayı tekrar muayene edeceğim, dedi.

Kasanın bulunduğu odaya girdi. Reşat bey, orada idi. Karşı karşıya durdular. Şube müdürü hemen tabancasını çıkardı.

— Reşat bey lütfen, kuyumcu Dikranın dükkânının anahtarını veriniz! dedi.

Reşat Bilir, sarardı, kekeledi:

— Anahtar mı?.. Ne anahtarı?. Ben...

— Yalan söyleme! Dikran öldürülmüş!

— Ben öldürmedim!

— Anahtarı ver!

— Bende yok. Attım.

— Güzel! Şimdi otur, konuşalım Ben sana vak'ayı olduğu gibi anlatacağım. Yanlış yerlerini sen düzeltirsin, anladın mı?

Oturdular. İkinci şube müdürü anlatmağa başladı:

— Dikranla uzun zamandır tanışıyordun. Seni tehdit ediyordu. Eski maceralarını karına söylememesi için ona her zaman para veriyordun. Nihayet senden, gerdanlığı istedi. Binlerce lirayı ona aydan aya ödeyinceye kadar gerdanlık onda kalacaktı. Sen, Dikrana sahte bir gerdanlık yaptırdın. Onu karına verdin. Karın, sahteyi anlamadı. Aslı Dikranda kaldı. Fakat Dikranın bu gerdanlığı vermiyeceğini anlayınca, dün hesaplaşmak için ona gittin.

Reşat Bilir bağırdı:

— Dikranı ben öldürmedim! Odasına girdiğim zaman öldürülmüş buldum!

— Fakat gerdanlık çalınmamıştı. Sen alıp kaçtın. O akşam acele ile asıl gerdanlığı kasaya koyamadın. Hırsız, kasadaki sahteyi çaldı. Bunun ehemmiyeti yoktur. Hırsızın tutulmasını istemiyordun. Fakat tutuldu. Sahte gerdanlık üstünde çıktı Mesele anlaşılmasın diye, fırsattan istifade ederek, ben pencereye koştuğum zaman, gerdanlığı değiştirdin. Lâkin ben bir defa sahteyi görmüştüm. Sonra yakayı ele verdin.

— Ben katil değilim.

— Katil kim biliyor musun?

— Hayır.

— Dinle öyle ise... Katil, sizin kasadan sahte gerdanlığı çalan hırsızdır!

— Hırsız mı? Nasıl olur?

— Sen, Dikranın evine girdiğin zaman, o kuyumcuyu yeni öldürmüştü. Kendisi, odada sakhıydı. Onu görmedin. O senin gerdanlığı aldığını gördü. Seni evine kadar takip etti Gece girip çaldı... İşte mesele bundan ibarettir.

Bayan Bilir, şube müdürünün boynuna sarılacak gibi oldu.

— Siz, bütün ailenin namusunu kurtardınız, dedi, size ne kadar minnettarım, bilemezsiniz!

Şube müdürü, ikisine de veda ederken bayanın gözleri yaşlıydı...

B. E. Ş.

Milyoner Bir Amerikan Film Artisti Olabilirsiniz...

Dünyanın en büyük Amerikan Film şirketinin Türkiyeden istediği ilk Türk çocuk artistler okuyucularımız arasından seçilecek.

Bu büyük musabakamıza katılabilmek için okuyucularımızın:

1. En geç 31 Ekim 1952 cuma gününe kadar mecmuamıza 2 lira göndererek 3 aylık abone olmaları,

2. Bu abonelerin 18 yaşını geçmemeleri,

3. Halen herhangi bir okulun öğrencisi bulunmaları, şarttır.

Bu şartlara sahip olan okuyucularımız arasında evvelâ üç musabaka yapılacaktır:

1. «Zekâ oyunu» musabakası,
2. «Foto» musabakası,
3. «Kabiliyet» musabakası...

«Zekâ oyunu» musabakasında kazananlar «foto» musabakasına katılacaklar, «Foto» musabakasında kazananlar «Kabiliyet» musabakasına girebileceklerdir.

Bu suretle; zeki, fotojenik ve kabiliyetli olmak vasıflarını üzerlerinde toplamış olan Türk çocukları İstanbula getirilerek son bir musabakaya daha sokulacaklardır.

Bu musabakayı da kazananlara Türkiyede çevrilecek bir filmde rol verilecektir. Bu filmde muvaffakiyet kazananlar Amerikaya götürüleceklerdir.

Bütün okuyucularımıza bu büyük musabakamıza katılmalarını hararetle tavsiye ederiz.

Dikkat:

Okuyucularımıza, ilk sayılarımızın bütün yazılarını çok dikkatli okumalarını hatırlatırız. İlk «Zekâ oyunu» musabakamızda bunun faydasını göreceklerdir. «Zekâ oyunu» musabakası için önümüzdeki sayılarda geniş izahat verilecektir.

BAYTEKİN VE KRALİÇE ALA

BAYTEKİN KRALİÇEYE YAVAŞ YAVAŞ KIZMAYA BAŞLIYORDU. MERİHE URANİUM ARAMAĞA GELMİŞTİ. KRALİÇEYLE EĞLENMEYE DEĞİL.

2.

SERT BİR HAMLEYLE ALANIN KILICINI DÜŞÜRDÜ.

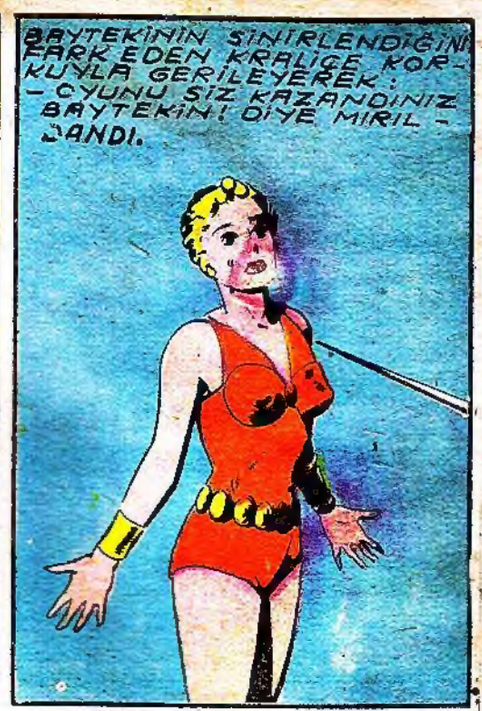

BAYTEKİNİN SİNİRLENDİĞİNİ FARK EDEN KRALİÇE KORKUYLA GERİLEYEREK:
– OYUNU SİZ KAZANDINIZ BAYTEKİN! DİYE MIRILDANDI.

KRALİÇENİN YENİLDİĞİNİ GÖREN CÜCE, HEM KAHKAHALARLA GÜLÜYOR, HEM DE KONUŞMAĞA ÇALIŞIYORDU.

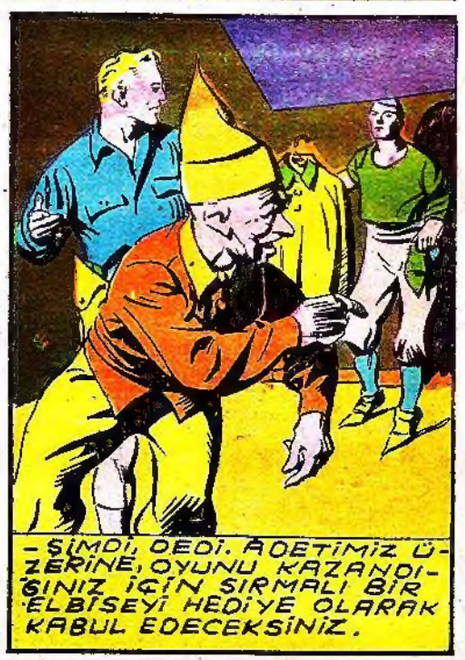

– ŞİMDİ, DEDİ. ADETİMİZ ÜZERİNE, OYUNU KAZANDIĞINIZ İÇİN SIRMALI BİR ELBİSEYİ HEDİYE OLARAK KABUL EDECEKSİNİZ.

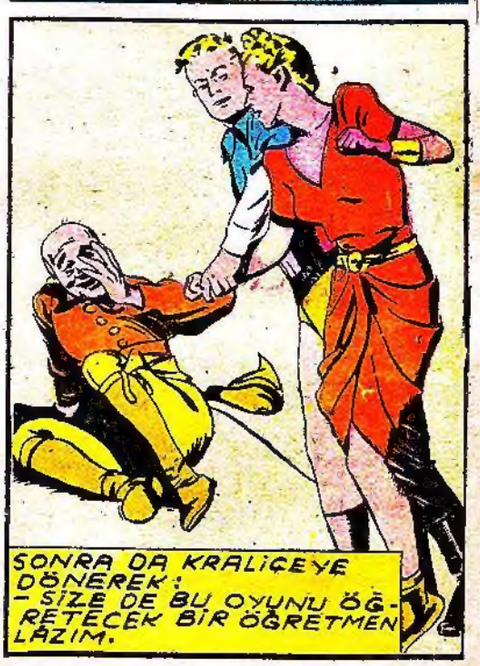

SONRA DA KRALİÇEYE DÖNEREK:
– SİZE DE BU OYUNU ÖĞRETECEK BİR ÖĞRETMEN LAZIM.

BU SÖZLERE BÜSBÜTÜN KIZAN KRALİÇE CÜCEYE BİR TOKAT ATTI. BELKİ CÜCEYE DAHA FAZLA BİR CEZA TERTİP EDECEKTİ. FAKAT BİRDEN DEFTO'NUN KÖPEĞİNİN ZİNCİRDEN KURTULMUŞ OLDUĞUNU FARKETTİ.

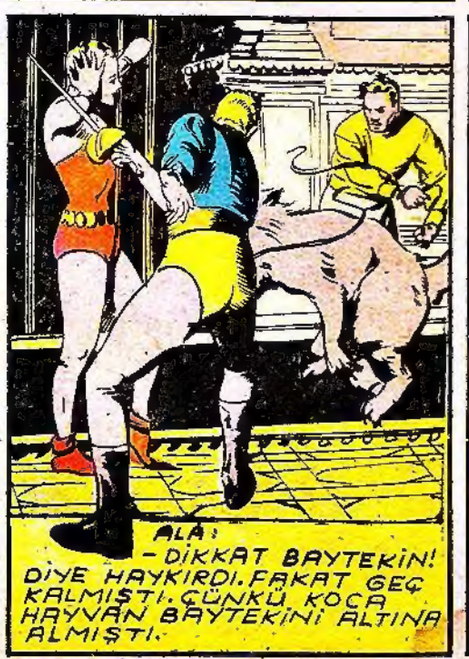

ALA!
– DİKKAT BAYTEKİN! DİYE HAYKIRDI. FAKAT GEÇ KALMIŞTI. ÇÜNKÜ KOCA HAYVAN BAYTEKİNİ ALTINA ALMIŞTI.

ŞİMDİ MÜTHİŞ BİR BOĞUŞMA BAŞLAMIŞTI.

ARKASI VAR